

berettigede Embedsmænd, saa vil allerede deri i og for sig være bundet Meget. Skulde imidlertid mit Forslag ikke finde Thingets Bifald, maa jeg dog formene, at § 5 burde omformes saaledes, at der ikke blev gjort saa stor Forskjel som nu, men at det blev stillet i Regjeringens Haand at tilstaae alle de ikkepensionsberettigede Embedsmænd og Bestillingsmænd et passende Tillæg, dog saaledes, at der ikke overskredes hvad der i § 1 er normeret for Embedsmænd, det vil altsaa sige, at efter min Formening burde den Regel, som er gjort gjældende med Hensyn til de Embedsmænd og Bestillingsmænd, hvis Gager udgjøre 900 Rd. og derover, anvendes paa alle sliige ikkepensionsberettigede Embedsmænd, og dette Forslag skal jeg derfor tillade mig subsidiairt at stille for det Tilfælde, Thinget ikke vedtager det principale, om en forandret Fordeling af Gagen.

Indenrigsministeren: Hvad angaaer det første formelle Spørgsmaal, antager jeg for mit Vedkommende, overeensstemmende med hvad der er udtalt af tidligere Ministre og fastholdt af det andet Thing, at, naar saadanne Love skulle gives for bestandigt, saa kan det, at de føre til Pengeudgifter, ikke berettige til at tillægge dette Thing en udelukkende Adgang til at behandle dem først. Derimod skal jeg for mit personlige Vedkommende erkjende, — andre Ministre ere af anden Mening — at toaarige, eller andre saadanne paa kort Tid givne Love, som medføre Pengeudgift, og som altsaa for Endeel maae opfattes som Finantslove, bør først forelægges for Folkethinget. Dette har jeg overseet her; men, at jeg ikke har handlet i nogen anden bestemt Hensigt, navnlig for lettere at faae Loven igjennem, fremgaaer jo deraf, at jeg her først har forelagt en treaarig Lov, som angaaer Pengeudgifter, nemlig Loven om Løgstørcanalen, og, om dette ei skulde bevise Saameget, fordi Thinget allerede forud havde erklæret sig enigt i denne Sag, saa har jeg fremlagt den toaarige Lov om Landbohøjskolen først her, naaget jeg forud vidste, at den her vilde møde en særdeles Modstand, hvilket jo ogsaa Erfaringen har viist, saaledes at dens Skæbne endnu ikke er afgjort. Men, da jeg antog, at Gageloven vilde foran-

ledige megen Overveelse og fremfalde endeel tvivlsomme Spørgsmaal, forelagde jeg den i det andet Thing for at fremme Forretningerne, medens forskjellige andre Forslag bleve forelagte her. Det er desuagtet gaaet som sædvanligt, at Landstinget i den første Deel af Sessjonen ikke har havt tilstrækkelig Beseftigelse, medens Folkethinget har været meget beseftiget. Jeg skal derfor heller ikke for mit Vedkommende modsætte mig, at der, som antydet, tilføies en Paragraph, hvori bestemmes, at der for at tilkjendegive Thingets Stilling til Sagen skal fremlægges en Tillægsbevilling, hvilket egentlig kun har den Betydning, at Thinget forbeholder sig strax efter Aarets Udløb at bedømme Lovens Anvendelse, og jeg haader, at denne Bestemmelse ikke vil møde Modstand i det andet Thing. Hvad Realiteten af Sagen angaaer, da vil jeg afvente Sagens anden Behandling og de antydede Endringsforslags Formulering. Jeg skal imidlertid udtale, at Ministeriet vil ansee en Bestemmelse om Ansættelse af en Deel af Gageringen i Naturalier som særdeles hensigtsmæssig; men Grunden, hvorfor man oprindeligt ikke er kommen ind derpaa, ligger deri, at det for Monarchiets Vedkommende vil møde Bauskeligheder, og man ønskede gjerne eensartede Gagelove, og jeg troer heller ikke, det vilde være gjørligt nu lige i Slutningen af Sessjonen at ordne Forholdet paa denne Maade til Gavn for det Hele; men paa den anden Side skal jeg dog bemærke, at jeg ikke skulde have Noget imod, at Loven indskrænktes til at gjælde for eet Aar, og at Regjeringen da, ved Udarbejdelsen af en definitiv Lov, tog de af den ærede Taler yttrede Anstuelser under nøie Overveelse, hvorved jeg dog strax maa bemærke, at det vilde være høist ubilligt imod Embedsstanden at støtte sig paa 10 Aars Gjennemsnitspris, Aarene 1853 og 1854 inelusive, da deri ogsaa ville falde det dyre Aar 1847 og de dyre Aar 1853 og 1854; man maatte tage en længere Arrække eller ogsaa lade 1853 og 1854 være udenfor Beregningen, hvilke Aar man jo ved Dyrtdslovene selv har erkjendt for at være meget dyre. Det har glædet mig, at der imellem flere Medlemmer af Thinget har været forhandlet om denne